

180. ÍRÁS

A BÚCSÚBESZÉD

AZ UTOLSÓ Estebéd után, az istendicsőítő ének eléneklését követően, az apostolok úgy gondolták, hogy Jézus haladéktalanul vissza akar térni a táborba, de ő jelezte, hogy üljenek le. A Mester így szólt:

² „Jól emlékeztek, amikor erszény, illetőleg tarisznya nélkül küldtelek ki titeket és még azt is javasoltam, hogy ne vigyetek magatokkal külön ruhát. És mindannyian emlékeztek, hogy semmiben sem szenvedtetek hiányt. De most nehéz idők elébe néztek. Többé már nem számíthattok a tömegek jóindulatára. Mostantól kezdve, akinek van erszénye, vigye magával. Amikor elindultok a világba hirdetni ezt az örömhírt, az ellátásokra olyan dolgot vigyetek, amelyet a legjobbnak gondoltok. Én azért jöttem, hogy békét hozzak, de az most egy időig nem fog előtűnni.

³ Eljött az ideje annak, hogy az Ember Fia megdicsőüljön, és az Atya bennem fog megdicsőülni. Barátaim, én már csak egy kis időre vagyok veletek. Hamarosan keresni fogtok, de nem találtok meg, mert olyan helyre megyek, ahová ti most nem jöhettek. De amint elvégeztétek a dolgokat a földön, mint ahogy én is elvégeztem az enyémet, akkor eljöttök majd hozzám, éppen úgy, ahogy én most az Atyámhoz megyek. Rövid időn belül elhagylak titeket, többé nem látok engem a földön, de mind látni fogtok az eljövendő korszakban, amikor felemelkedtek az országhoz, melyet Atyám nekem adott.”

1. AZ ÚJ PARANCSOLAT

¹ Néhány pillanatnyi kötetlen beszélgetést követően Jézus felállt és így szólt: „Amikor előadtam nektek egy példázatot arról, hogy miként kell hajlandóknak lennetek egymás szolgálatára, azt mondtam, hogy egy új parancsolatot szeretnék adni nektek; és ezt most teszem meg, mivel távozni készülök. Jól ismeritek azt a parancsolatot, mely azt mondja, hogy szeressétek egymást; hogy a szomszédodat magadként szeresd. De én nem elégszem meg még ezzel az őszinte odaadással sem a gyermekeim részéről. Azt szeretném, ha még nagyobb szeretetteljes tetteket vennétek véghez a hívó testvériség országában. És így e parancsolatot adom nektek: hogy szeressétek a másikat éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket. És ennek révén minden ember megtudja, hogy ti az én tanítványaim vagytok, ha így szeretitek egymást.

² Amikor ezen új parancsolatot adom, nem teszek új terhet a lelketekre; inkább új örömet hozok nektek és lehetővé teszem a számotokra, hogy új gyönyörűséget találjatok abban, hogy megismeritek annak boldóságait,

hogy a szívetek ragaszkodását embertársaitoknak adományozzátok. A szeretetemet nektek és a halandó társaitoknak való adományozásában, én a legfelsőbb rendű örömet fogom megtapasztalni, még ha kifelé szenvedést élek is át.

³ Amikor arra hívlak fel titeket, hogy szeressétek a másikat, éppen úgy, ahogy én szerettelek titeket, akkor az igaz ragaszkodás legfelsőbb mércéjét mutatom nektek, mert embernek ennél nagyobb szeretete nem lehet: hogy életét adja a barátaiért. És ti a barátaim vagytok; azok is maradtok, ha hajlandók vagytok megtenni, amit tanítottam nektek. Mesternek hívtatok, de én nem neveztelek benneteket szolgálknak. Ha szeretni tudjátok egymást úgy, ahogy én szeretlek titeket, akkor a barátaim lesztek, és mindig azt fogom mondani nektek, amit az Atya kinyilatkoztat nekem.

⁴ Nem csak ti választottatok engem, hanem én is választottalak titeket, és felavattalak benneteket, hogy menjetek ki a világba és teremjétek a szeretetteljes szolgálat gyümölcseit a társaitok számára, éppen úgy, ahogy én köztetek éltem és kinyilatkoztattam nektek az Atyát. Az Atya és én egyaránt veletek fogunk dolgozni, és az isteni örömet teljességében tapasztaljátok majd, ha hajlandók vagytok engedelmeskedni azon parancsomnak, hogy úgy szeressétek egymást, mint ahogy én szerettelek titeket.”

⁵ ¶ Ha osztozni akartok a Mester örömeiben, akkor osztoznotok kell a szeretetében is. És az ő szeretetében osztozni azt jelenti, hogy osztoztatok a szolgálatában. Az ilyen szeretet-tapasztalás nem szabadít meg e világ nehézségeitől; nem terem új világot, de bizonyosan megújítja a régit.

⁶ Tartsátok észben: hűséget kért Jézus, nem áldozatot. Az áldozat tudata azzal jár, hogy hiányzik az ilyen szeretetteljes szolgálatot a legnemesebb örömmé tenni képes őszinte odaadás. A *kötelesség* eszméje azt jelzi, hogy szolgai beállítottságúak vagytok és ezért nincs meg bennetek az a nagyszerű izgalom, hogy szolgálatotokat barátként, egy barátnak tegyétek meg. A barátságbeli indíttatás meghalad minden kötelességbeli meggyőződést, és egy barátnak a barát iránti szolgálata sohasem nevezhető áldozatnak. A Mester megtanította az apostolainak, hogy ők az Isten fiai. Testvéreinek nevezte őket, és most pedig, a távozása előtt, a barátainak hívta őket.

2. A SZŐLŐTŐ ÉS AZ ÁGAK

¹ Ez után Jézus újra felállt és folytatta az apostolai tanítását: „Én vagyok az igazi szőlőtő, és az én Atyám a szőlőműves. Én vagyok a szőlőtő, és ti vagytok az ágak. És az Atya csak azt kívánja tőlem, hogy ti bő termést hozzatok. A szőlőtövet csak azért metszik meg, hogy növeljék az ágainak terméshozamát. A belőlem kihajtó minden olyan ágat, mely nem hoz gyümölcsöt, az Atya lemetsz. Minden gyümölcsöző ágat az Atya megtisztít, hogy még több gyümölcsöt teremjen. Az általam elmondott szavakon keresztül ti már tiszták vagytok, de továbbra is tisztának kell maradnotok. Bennem kell lakoznotok, és nekem tibennetek; meghal az ág, ha elválasztják a tőtől. Miként az ág nem tud teremni, hacsak nem marad meg a szőlőtőn, úgy ti sem tudjátok a szeretetteljes szolgálat gyümölcsseit teremni, hacsak nem maradtok meg bennem. Emlékezzetek: Én vagyok a valódi szőlőtő, és ti vagytok az élő ágak. Aki bennem él, és én őbenne, az bőven termi a szellem gyümölcsseit és megtapasztalja e szellemi szüretet eredményező legfelsőbb örömet. Ha ezen élő szellemi kapcsolatot fenntartjátok velem, bőséges lesz a termésetek. Ha megmaradtok bennem és a szavaim bennetek élnek, akkor képesek lesztek szabadon tanácskozni velem, és akkor az én élő szellemem képes olyannyira átjárni titeket, hogy kérhettek bármit, amit a szellemem akar és mindezt ama bizonyosságban tehetitek, hogy az Atya teljesíti a kérésünetket. Ebben dicsőül meg az Atya: hogy a szőlőtőnek számos élő ága van, és hogy minden egyes ág sok gyümölcsöt hoz. És amikor a világ meglátja e gyümölcsstermő ágakat — a barátaimat, akik szeretik egymást, éppen úgy, ahogy én szerettem őket — minden ember tudni fogja, hogy ti igazán az én tanítványaim vagytok.

² Ahogy az Atya szeretett engem, úgy szerettelek én is titeket. Éljetek a szeretetemben éppen úgy, ahogy én élek az Atya szeretetében. Ha úgy tesztek, ahogy tanítottalak, akkor velem lesztek a szeretetemben éppen úgy, ahogy én megtartottam az Atya szavát és mindig megmaradok az ő szeretetében.”

³ A zsidók régóta azt tanították, hogy a Messiásnak Dávid ősapáinak „szőlőtővéből kihajtó törzsöknek” kell lennie, és e régi tanítás emlékére Heródes templomának bejáratát egy szőlőfürt és az ahhoz kapcsolódó szőlőtő nagy jelképe díszítette. Az apostolok mind felidéztek magukban e dolgokat, mialatt a Mester a felsőteremben ezen az éjszakán beszélt hozzájuk.

⁴ De később sok szomorúságot eredményezett a Mester imával kapcsolatos fejtegetéseinek félremagyarázása. Kevés probléma jelentkezett volna e tanítások kapcsán, ha a szavaira pontosan emlékeztek volna és később pontosan jegyezték volna le azokat. De amint a feljegyzés elkészült,

a hívek végül úgy tekintették a Jézus nevében való imát, mint a legfelsőbb rendű varázslat egy formáját, arra gondolva, hogy bármit megkapnak az Atyától, amit csak kérnek. Évszázadokon át őszinte lelkek hite futott zátonyra ezen az akadályon. Mikor fogja a hívek világa végre megérteni, hogy az ima nem a magunk útjának keresési folyamata, hanem inkább az Isten útja bejárásának programja, olyan tanulási tapasztalás, amely arra irányul, hogy miként ismerjük fel és hajtsuk végre az Atya akaratát? Teljes mértékben igaz, hogy amikor az akaratodat igazán hozzáigazítottad az övéhez, ezen akarat-egyesülés révén kérhetsz bármit, és az megadatik. És az ilyen akarat-egyesülés Jézus által és rajta keresztül teremődik meg, éppen úgy, ahogy a szőlőtő élete az élő ágakba és azokon keresztül áramlik.

⁵ Amikor az isteniség és az emberiség között megvan ez az élő kapcsolat, s ha az emberiség meggondolatlanul és tudatlanul önző jólétért és öntelt eredményekért imádkozik, akkor csakis egy isteni válasz lehetséges: több és bővebb gyümölcs meghozatala a szellemből az élő ágak törzsökében. Amikor a szőlőtő ága él, csak egy válasz lehetséges annak minden kérelmére: bővebb szőlőtermés. Valójában az ág csak a gyümölcsért, a szőlőtermésért él, és nem is tehet mást. Az igaz hívő így él, csakis a szellem gyümölcséinek meghozatala céljából: hogy úgy szeresse az embert, ahogy őt magát szerette az Isten — hogy úgy szeressük egymást, ahogy Jézus szeretetett bennünket.

⁶ És amikor az Atya fegyelmező keze a szőlőtőhöz nyúl, azt szeretetben teszi, annak érdekében, hogy az ágak még több gyümölcsöt teremjenek. És a bölcs szőlőműves csak a halott és terméketlen ágakat metszi le.

⁷ Jézusnak nehezére esett, hogy akár csak az apostolával is felismertesse, hogy az ima a szellemtől született hívek működése a szellem uralta országban.

3. A VILÁG ELLENSÉGESSÉGE

¹ Alig fejezték be a tizenegyek a szőlőtőről és az ágakról szóló beszéd megvitatását, amikor a Mester, jelezve, hogy még további mondanivalója van számukra és tudván, hogy kevés ideje van, így szólt: „Miután itt hagytalak benneteket, ne szegje kedveteket a világ ellenségessége. Ne csüggedjetek még akkor se, amikor a kicsinyhitűek ellentek fordulnak és összefognak az ország ellenségeivel. Ha megutál is titeket a világ, emlékezzetek, hogy előbb utált engem, mint ahogy titeket utált. Ha ti e világból valók lennétek, akkor a világ szeretné a sajátjait, de mert nem azok vagytok, a világ nem hajlandó szeretni titeket. Ti ebben a világban vagytok, de az életetek ne legyen világi. Azért

választottalak titeket a világból, hogy egy másik világ szellemét képviseljétek még e világon is, melyből kiválasztottalak. De mindig emlékezzetek a szavaimra: A szolga nem nagyobb az uránál. Ha üldözni mernek engem, akkor üldözni fognak titeket is. Ha a szavaim sértik a hitetleneket, akkor a ti szavaitok is sérteni fogják az istenteleneket. És mindezt azért teszik veletek, mert ők nem hisznek bennem vagy Őbenne, aki engem küldött; így sok dolgot fogtok elszenvadni az általam hozott örömhírért. De amikor e gyötrelmeket tűritek, emlékezzetek, hogy én is szenvedtem előttetek a mennyországról szóló ezen örömhírért.

² A rátok támadók közül sokan nem ismerik a menny világosságát, de ez nem igaz a minket most üldözők némelyikére. Ha nem tanítottuk volna nekik az igazságot, akkor sok olyan furcsa dolgot műveltek volna, melyek nem esnek elítélés alá, de most, lévén, hogy megismerték a világosságot és mégis arra vetemedtek, hogy elutasítsák azt, már nincs mentség a viselkedésükre. Aki engem gyűlöl, az Atyámat gyűlöl. Nem lehet másképp; a világosság, mely megment titeket, ha elfogadjátok, csak akkor maraszthat el benneteket, ha szánt szándékkal elutasítjátok. És mit tettem ezekkel az emberekkel, hogy ily rettenetes gyűlölettel viseltetnek irántam? Semmit, kivéve azt, hogy közösséget ajánlottam nekik a földön és üdvözülést a mennyben. De nem olvastátok a mondást azt írásban: „És ok nélkül gyűlöltek engem?”

³ De nem hagylak egyedül titeket a világban. Távozásomat követően nagyon rövid időn belül szellemsegítőt küldök nektek. Olyan lesz veletek, aki átveszi a helyemet közöttetek, aki tovább tanít titeket az igazság útjára, aki még vigaszt is nyújt nektek.

⁴ A szívetekben ne támadjon aggodalom. Hisztek az Istenben; higgyetek továbbra is, és bennem is higgyetek. Még ha el is kell hagynom titeket, nem leszek távol tőletek. Mondtam már nektek, hogy az Atyám világegyetemében számos lakóhely van. Ha ez nem így volna, akkor nem említettem volna ezt nektek többször is. Én visszatérek a világosság eme világaira, az Atya mennyének azon állomáshelyeire, ahová egykor majd ti is felemelkedtek. E helyekről jöttem ebbe a világba, és közel az óra, amikor vissza kell térnem az Atyámnak a magas szférákban végzendő munkájához.

⁵ Ha így előttetek megyek az Atya mennyországába, úgy bizonyosan elküldetek értetek, hogy velem legyetek azokon a helyeken, melyek az Isten halandó fiai számára készítették még azelőtt, hogy e világ meg lett volna. Még ha itt is kell hagynom titeket, én itt maradok veletek szellemben, és ti végül velem lesztek személyesen, miután felemelkedtetek hozzám a világegyetemben, éppen úgy, ahogy én felemelkedem Atyámhoz az ő nagyobb

világegyetemében. És amit nektek mondtam, az igaz és örökkévaló, még ha nem is értitek teljesen. Az Atyához megyek, és bár most nem követhettek, bizonyosan követni fogtok az eljövendő korszakokban.”

⁶ Amikor Jézus leült, Tamás állt fel és szólt: „Mester, nem tudjuk hová mész; így természetesen az utat sem ismerjük. De ma éjszaka követünk téged, ha mutatod az utat nekünk.”

⁷ Tamás szavait meghallván Jézus azt felelte: „Tamás, én vagyok az út, az igazság és az élet. Az Atyához csak rajtam keresztül lehet eljutni. Mindenki, aki megtalálja az Atyát, előbb engem talál meg. Ha ismertek engem, ismeritek az Atyához vezető utat. És engem ismertek, mert veletek éltem és most láttok engem.”

⁸ De e tanítás túlságosan mély értelmű volt sok apostolnak, különösen Fülöpnek, aki, miután váltott néhány szót Nátániellel, felkelt és azt mondta: „Mester, mutasd meg nekünk az Atyát, és minden, amit mondtál, világos lesz.”

⁹ És amikor Fülöp imigyen szólt, Jézus azt mondta: „Fülöp, oly hosszú időt töltöttem veled és te még most sem ismeresz engem? Újból elmondom: Aki látott engem, az látta az Atyát. Hát akkor meg hogy mondhatod, hogy Mutasd meg nekünk az Atyát? Nem hiszed, hogy én az Atyában vagyok és az Atya bennem van? Nem tanítottam-e nektek azt, hogy a szavak, melyeket mondok, nem az én szavaim, hanem az Atya szavai? Én az Atya akaratára szerint beszélek és nem magamtól. Az Atya akaratának megcselekedésére vagyok e világban, és meg is cselekedtem azt. Atyám bennem lakozik és rajtam keresztül munkál. Higgy nekem, amikor azt mondom, hogy az Atya bennem van, és hogy én az Atyában vagyok, vagy pedig higgy nekem azon életért, melyet megéltem — az elvégzett munkáért.”

¹⁰ És a Mester elvonult, hogy vízzel üdítse fel magát, a tizenegyek pedig élénk tanácskozásba kezdtek e tanításokról, és Péter épp egy hosszabb beszédet akart tartani, amikor Jézus visszatért és jelzett nekik, hogy üljenek le.

4. A MEGÍGÉRT SEGÍTŐ

¹ Jézus e szavakkal folytatta a tanítást: „Amint eltávoztam az Atyához, és miután ő teljes egészében elfogadta a földön értetek végzett munkámat, és miután megkaptam a saját területem feletti végleges fennhatóságot, azt mondom majd az Atyámnak: Lévén, hogy egyedül hagytam a gyermekeimet a földön, ígéretem szerint egy másik tanítót kell küldenem nekik. És amint az Atya jóváhagyja, kiárasztom az Igazság Szellemét minden húsvér testre. Atyám szelleme már a szívetekben van, és amikor e nap eljön, én is veletek leszek, éppen úgy, ahogy most veletek

van az Atya. Ez az új ajándék az élő igazság szelleme. A hitetlenek először nem hallgatnak majd e szellem tanításaira, de a világosság fiai mind örömmel és tiszta szívvel fogadják. És amikor eljön, e szellemet úgy fogjátok ismerni, mint ahogy engem ismertetek, és ezt az ajándékot a szívetekbe fogadjátok, és ő veletek marad. Láthatjátok tehát, hogy nem hagylak segítség és útmutatás nélkül. Nem hagylak magatokra. Ma személyemben csak veletek lehetek. Az eljövendő időkben veletek és minden olyan emberrel is leszek, aki vágyik a jelenlétemre, legyetek bárhol is, és mindegyikötökkel egyszerre leszek. Nem látjátok, hogy jobb, ha elmegyek; hogy azért hagylak el titeket a húsvér testben, hogy jobban és teljesebben veletek lehessenek a szellemben?

² Csak néhány óra múlik el, és a világ többé nem lát engem; de ti továbbra is ismerni fogtok engem a szívetekben, míg el nem küldöm hozzátok ezt az új tanítót, az Igazság Szellemét. Miként személyemben veletek éltem, úgy fogok akkor bennetek élni; egy leszek a személyes tapasztalásokkal a szellemországban. És amikor ez megtörténik, biztosan tudni fogjátok, hogy én az Atyában vagyok, és hogy míg életetek az Atyával bennem rejtezik, én is veletek vagyok. Én szerettem az Atyát és megtartottam a szavát; ti szerettetek engem, és megtartjátok a szavam. Miként Atyám adott nekem a szelleméből, úgy fogok én is adni nektek a szellememből. És az Igazság e Szelleme, melyet nektek adományozok, vezetni és vigasztalni fog titeket és végül elvezet benneteket a teljes igazságba.

³ Azért mondom nektek e dolgokat, ameddig még veletek vagyok, hogy jobban felkészüljete az azon megpróbáltatások elviselésére, melyek már most elértek minket. És amikor eljön ez az új nap, a Fiú és az Atya is bennetek fog lakozni. És e mennyei ajándékok mindig éppen úgy fognak együttműködni, ahogy az Atya és én egy személyben, az Ember Fiaként dolgoztunk a földön és a szemetek előtt. És e szellembarád emlékeztetni fog titeket mindenre, amit tanítottam nektek.”

⁴ Amint a Mester egy pillanatnyi szünetet tartott, Alfeus Júdás összeszedte a bátorságát és feltette azon kevés kérdéseinek egyikét, melyeket ő vagy a fivére Jézusnak valaha is feltett mások előtt. Júdás azt mondta: „Mester, te mindig is barátként éltél közöttünk; hogyan fogunk felismerni téged, ha többé már nem mutatod meg nekünk magad másként, mint e szellem által? Ha a világ nem lát téged, akkor mi hogyan bizonyosodjunk meg felőled? Hogyan fogsz nekünk megmutatkozni?”

⁵ Jézus végignézett rajtuk, elmosolyodott, és azt mondta: „Gyermeim, én eltávozom, visszamegyek Atyámhoz. Egy rövid ideig nem fogtok látni engem úgy, ahogy most itt láttok, húsvér testként. Nagyon rövid időn belül

elküldöm nektek a szellememet, aki ezt az anyagi testet kivéve éppen olyan, mint én. Ez az új tanító az Igazság Szelleme, aki mindegyikötökkel ott fog élni a szívetekben, és a világosság minden gyermeke egyé lesz és egymáshoz közelíttetik. Atyám és én épp így leszünk képesek arra, hogy mindegyikötök lelkében éljünk és minden más ember szívében is, akik szeretnek minket és e szeretetet valódiéként élik meg azáltal, hogy szeretik egymást, éppen úgy, ahogy én most szeretlek titeket.”

⁶ Alfeus Júdás nem értette meg teljesen a Mester szavait, de felfogta az új tanító ígéretét, és látva András arckifejezését, érezte, hogy a kérdésére kielégítő választ adtak.

5. AZ IGAZSÁG SZELLEME

¹ Ez az új segítő, melynek elküldését a hívek szívébe, melynek kiárasztását minden húsvér testre Jézus megígérte, nem más, mint az *Igazság Szelleme*. Ez az isteni felruházottság nem az igazság betűje vagy törvénye, és nem is az igazság formájaként vagy kifejeződéseként kell működnie. Az új tanító az *igazságról való meggyőződés*, az igaz jelentéstartalmak tudatossága és bizonyossága a valódi szellem-szinteken. És ez az új tanító az élő és növekvő igazságnak, a kiterjedő, feltáruló és alkalmazkodó igazságnak a szelleme.

² Az isteni igazság szellem érzékelté és élő valóság. Az igazság csakis az isteniség felismerésének és az Istennel való bensőséges közösség tudatának felső szellemi szintjein létezik. Megismerhetitek az igazságot, és meg is élhetitek az igazságot; megtapasztalhatjátok az igazság gyarapodását a lelketekben és élvezhetitek annak elméleti megvilágosító szabadságát, de az igazságot nem zárhatjátok be az emberi viselkedés fordulataiba, szabályaiba, meggyőződéseibe vagy értelmi mintáiba. Az emberi szabályokba foglalásra tett kísérlettel az isteni igazság gyorsan elpusztul. A bebörtönzött igazság pusztulását követő megmentése a legjobb esetben is csak az észbelisített és megdicsőített bölcsesség valamely különleges formájának felismerésében történhet meg. Az állandósult igazság halott igazság, és csakis halott igazságot lehet elméletként megtartani. Az élő igazság lendületes és csak tapasztalásilag létezhet az emberi elmében.

³ Az értelem a mindenségrendi elme jelenlétével megvilágított anyagi létezésből nő ki. A bölcsességet az új jelentéstartalmú szintre emelkedett ismeret tudatosulása alkotja, és annak működését az egyetemesen adományozott bölcsesség segéd jelenléte indítja be. Az igazságot mint szellemi valóságértéket csakis olyan, szellemmel felruházott lények tapasztalhatják meg, akik a világegyetem-tudat anyagfeletti szintjein működnek, és akik az igazság

felismerését követően engedélyezik annak megelevenítő szelleme számára, hogy a lelkükben éljen és uralkodjon.

⁴ A világegyetemi látásmóddal rendelkező igaz gyermek minden bölcs mondásban az Igazság élő Szellemét keresi. Az Istent ismerő egyén a bölcsességét az isteni előrehaladás élő-igazság szintjeihez igazítja; a szellemi fejlődésre képtelen lélek az élő igazságot minduntalan lehúzza a bölcsesség halott szintjeire és a pusztán felmagasztalt tudás területére.

⁵ Az Igazság Szellemének emberfeletti nézőpontjához való igazodás híján az aranyszabály egyszerűen csak egy magas szintű erkölcsstani viselkedési szabállyá válik. Az aranyszabály, ha az ember szó szerint értelmezi, komoly sérelem eszközéül szolgálhat az ember társaival szemben. A bölcsesség aranyszabályának szellemi megítélése nélkül arra a következtetésre juthatnátok, hogyha vágyatok szerint minden embernek az elméjében lévő teljes és őszinte igazságot el kellene mondania nektek, akkor nektek is az elmétek minden gondolatát teljesen és nyíltan el kell mondanotok lénytársaitoknak. Az aranyszabály ilyen szellemietlen értelmezése elmondhatatlan boldogtalansághoz és vég nélküli fájdalomhoz vezetne.

⁶ Némelyek úgy látják és értelmezik az aranyszabályt, mint az emberi testvériesség tisztán értelmi helyeslését. Mások az emberi kapcsolat eme kifejeződését úgy értelmezik, mint az emberi személyiség gyöngéd érzelmeinek érzelmi kielégülését. Egy másik halandó ugyanezen aranyszabályt a minden társadalmi kapcsolat mérésére alkalmas mérőrúdként, a társas viselkedés mércéjeként ismeri el. Megint mások úgy tekintik, mint egy olyan erkölcsi tanító határozott parancsát, aki ezen állításban minden testvéri viszony tekintetében megjelenítette az erkölcsi kötelesség legfelsőbb rendű fogalmát. Az ilyen erkölcsi lények életében az aranyszabály válik az egész életfelfogásuk bölcs középpontjává és peremévé.

⁷ Az Istent ismerő igazságszeretők hívő testvériségének országában ez az aranyszabály a szellemi felismerés élő jegyeit viszi tovább az értelmezés magasabb szintjeire, ahol is az Isten halandó fiait arra készítetik, hogy a Mester eme parancsát olyanként tekintsék, mint amely a társaikhoz való viszonyulás terén megköveteli tőlük, hogy a társak a hívő által velük kezdeményezett kapcsolatteremtés eredményeként a lehető legnagyobb jót kapják. Ez az igaz valóság lényege: hogy magadként szeresd a szomszédodat.

⁸ De az aranyszabály legfelsőbb szintű felismerése és legigazabb értelmezése az, hogy az ilyen isteni kijelentés tartós és élő valóságának igazsága a szellemben tudatosul. Az egyetemes viszony eme szabályának igaz mindenségrendi jelentése csakis azon szellemi felismerésben nyilatkoztatik ki, azon viselkedési törvény értelmezésében, mely

értelmezést a Fiú szelleme nyújt az Atya halandó ember lelkében lakozó szellemének. És amikor az ilyen, szellem vezette halandók felismerik ezen aranyszabály igazi értelmét, túlárad bennük annak bizonyossága, hogy ők egy barátságos világegyetem létpolgárai, és a szellemvalósággal kapcsolatos eszményképeik csak akkor jelentenek megelégedést nekik, amikor úgy szeretik a társaikat, ahogy Jézus szeretett mindannyiunkat, és hogy ez az Isten szeretete felismerésének valósága.

⁹ Az isteni igazságnak a minden istenfi egyedi követelményeivel és képességével szembeni élő rugalmasságával és mindenségrendi alkalmazkodóképességével kapcsolatos ugyanezen bölcséletet már azt megelőzően meg kell értenetek, hogy abban reménykedhetnétek, hogy kellőképpen megértitek a Mesternek a rosszal szembeni ellen nem állással kapcsolatos tanítását és gyakorlatát. A Mester tanítása alapvetően szellemi nyilatkozat. A bölcséletnek még az anyagi kihatásai sem értelmezhetők haszonnal a szellemi összefüggéseiktől elkülönülten. A Mester parancsának szelleme a világegyetemre adott minden önző megnyilvánulással szembeni ellen nem állásban áll fenn, melyhez az igaz szellemértékek valós szintjeinek tetterős és fokozatos elérése társul: az isteni szépségé, a végtelen jóságé és az örökkévaló igazságé — megismerni Istent és egyre inkább olyanná válni, mint ő.

¹⁰ A szeretetnek, az önzetlenségnek a viszonyokhoz való folyamatos és élő igazodás érdekében értelmezésen kell átesnie, az Igazság Szelleme vezetésének megfelelően. A szeretetnek ezáltal kell megváltoztatnia és kiterjesztenie a szeretett egyén legnagyobb mindenségrendi boldogságáról alkotott fogalmait. És ekkor a szeretet továbbmegy és rábukkan ugyanezen hozzáállásra minden más egyént illetően, akiket esetleg befolyásolhatott az a növekvő és élő kapcsolat, melyet egy szellem-vezette halandó alakított ki a világegyetem többi létpolgára iránti szeretetében. És a szeretet eme teljes és élő igazodási folyamatának a jelenlévő rossz környezetében, és a tökéletes isteni végzet örök céljának tükrében kell végbemennie.

¹¹ És így világosan fel kell ismernünk, hogy sem az aranyszabályt, sem az ellen nem állás tanítását hitelyként vagy tantételként soha nem lehet helyesen értelmezni. Azokat csak úgy lehet megérteni, ha megéljük őket, ha felismerjük a jelentéstartalmukat az egyik emberi lénynek a másikkal való szeretetteljes kapcsolatát irányító Igazság Szellemének élő értelmezésében.

¹² És mindez világosan mutatja a különbséget a régi és az új vallás között. A régi vallás önmeztagságot tanított; az új vallás csak önzetlenséget tanít, teljesebb önmeztagságot az együttes társas szolgálatban és a világegyetemi

megértésben. A régi vallást félelemtudat hajtotta; az országról szóló új evangéliumot igazság-meggyőződés uralja, az örökkévaló és egyetemes igazság szelleme. És semmilyen mértékű jámborság vagy hitelvű hűség nem képes elentételezni azon önkéntelen, nagylelkű és őszinte barátságosság hiányát az ország híveinek élettapasztalásában, mely az élő Isten szellemtől született fiait jellemzi. Sem a hagyomány, sem az alakias istenimádat semmilyen szer-tartásrendszere nem képes kárpótlást nyújtani az embernek a társai iránti valódi szeretete hiányáért.

6. A TÁVOZÁS SZÜKSÉGESSÉGE

¹ Miután Péter, Jakab, János és Máté számos kérdést intézett a Mesterhez, ő így folytatta a búcsúbeszédét: „És azért beszélek nektek minderről mielőtt itt hagylak titeket, hogy ezzel felkészüljete arra, ami rátok vár, hogy ne essetek súlyos tévedésbe. A hatóságok nem fognak megelégedni pusztán azzal, hogy kitiltanak titeket a zsinagógákból; figyelmeztetek, hogy közeleg az óra, amikor a gyilkosaitok úgy gondolják majd, hogy az Istennek tesznek szolgálatot. És mindeme dolgokat azért teszik meg veletek és azokkal, akiket a mennyországba vezettek, mert ők nem ismerik az Atyát. Nem voltak hajlandók megismerni az Atyát azáltal, hogy nem voltak hajlandók elfogadni engem; és nem akarnak elfogadni engem, amikor elutasítanak titeket, feltéve, hogy megtartottátok az új parancsomat, miszerint úgy szeressétek egymást, ahogy én szerettelek titeket. Azért beszélek nektek e dolgokról előre, hogy amikor eljön a ti időtök, ahogy az enyém is eljött most, erőt merítsetek annak tudatából, hogy minderről nekem tudomásom volt, és hogy a szellemem veletek lesz minden szenvedéseitekben, melyet értem és az örömhírért viseltek. E célból beszéltem előttetek oly nyíltan a lelegejétől fogva. Még arra is figyelmeztettelek benneteket, hogy az ember ellenségei a maga házából valók is lehetnek. Bár az országról szóló ezen örömhír szüntelenül nagy békességet szerez az egyes hívő lelkében, nem hoz békét a földön addig, amíg az ember hajlandó nem lesz teljes szívvel elhinni a tanításomat és a halandói élet megélésének fő céljaként meghonosítani azt a gyakorlatot, hogy az Atya akarátát megcselekedje.

² Most, hogy elhagylak titeket, mivelhogy eljött az idő, amikor el kell indulnom az Atyához, meg vagyok lepve, hogy egyikőtök sem kérdezte meg tőlem, hogy ‚Miért hagysz el minket?‘ Mindazonáltal tudom, hogy a szívetekben ilyen kérdéseket tesztetek fel. Ezért nyíltan fogok beszélni hozzátok, mint barát a baráthoz. Valóban hasznos számotokra, hogy eltávozom. Ha nem mennék el, az új tanító nem jöhetne el a szívetekbe. Meg kell válnom e halandó testtől és újra el kell foglalnom a helyemet fent, mi-

előtt elküldhetném e szellemi tanítót, hogy a lelketekben éljen és a szellemeket az igazságba vezesse. És amikor a szellemem eljön, hogy bennetek lakozzon, megvilágítja majd a bűn és az igazságosság közötti különbséget és képessé tesz titeket arra, hogy azok felől bölcsen ítéljete a szívetekben.

³ Még sok mondanivalóm lenne számotokra, de most nem tudnátok többet befogadni. Jóllehet amikor ő, az Igazság Szelleme eljön, végül elvezet titeket a teljes igazságba, ahogy az Atyám világegyetemének számos lakóhelyen áthaladtok.

⁴ E szellem nem magától fog szólni, hanem azt mondja nektek, amit az Atya a Fiúnak kinyilatkoztatott, és megmutat még eljövendő dolgokat is; úgy dicsőít meg engem, ahogy én megdicsőítettem az Atyát. E szellem belőlem jön elő, és az én igazságomat nyilatkoztatja ki nektek. Minden, amivel az Atya e területen rendelkezik, az már az enyém; ezért mondtam azt, hogy ez az új tanító abból vesz, ami az enyém és kinyilatkoztatja nektek.

⁵ Nemsokára elhagylak titeket egy rövid időre. Az után, amikor viszontláttok, én már úton leszek az Atyához, ezért ezt követően még ti sem fogtok sokáig látni.”

⁶ Mialatt rövid szünetet tartott, az apostolok ilyen szavakat váltottak egymás között: ‚Miről beszél most? ‚Nemsokára elhagylak titeket,‘ és ‚Amikor viszontláttok, az nem sokáig lesz így, mert úton leszek az Atyához.‘ Mit érthet az alatt, hogy ‚nemsokára‘ és ‚nem sokáig?‘ Nem értjük, hogy mit akar mondani.”

⁷ És mivel Jézus tudta, hogy ezeket a kérdéseket tették fel, azt mondta: „Azt kérdezitek egymástól, hogy mit értettem az alatt, amikor azt mondtam, hogy nemsokára nem leszek veletek, és hogy amikor viszontláttok, én már úton leszek az Atyához? Világosan elmondtam nektek, hogy az Ember Fiának meg kell halnia, de újra feltámad. Hát nem értitek a szavaim jelentését? Először elszomorodtok, de később ama sokakkal együtt örvendeztek majd, akik megértik e dolgokat, miután azok megtörténtek. A nő valóban szenved a vajúdás alatt, de amikor végre megszülte gyermekét, nyomban elfelejti fájdalmát annak tudatában érzett örömeiben, hogy egy ember született a világra. És így fogtok ti is szenvedni az eltávozásom miatt, de rövidesen viszontlátlak titeket, és akkor a szomorúságotok örvendezéssé fog változni, és az Isten üdvösségének egy új kinyilatkoztatása jön el hozzátok, melyet ember soha nem vehet el tőletek. És az élet ugyanezen kinyilatkoztatásában az összes világ áldást nyer a halál legyőzése megvalósításában. Ez ideig minden kérelmeteket az Atyám nevében tettétek. Miután viszontláttatok, az én nevemben is kérhettek, és én meghallgatlak titeket.

⁸ Egészen eddig szólásokban tanítottalak titeket és példázatokban szóltam hozzátok. Azért tettem így, mert még csak gyermekek voltatok a szellemben; de közeleg az idő, amikor nyíltan beszélek majd nektek az Atyáról és az ő országáról. És azért fogok így tenni, mert az Atya maga szeret titeket és azt szeretné, hogy még teljesebben nyilvánkoztassék számotokra. Halandó ember nem láthatja a szellem-Atyát; ezért jöttem én el a világba, hogy megmutassam az Atyát a ti teremtményi szemeteknek. De amikor a szellemnövekedésben kiteljesedtetek, meglátjátok majd az Atyát magát is.”

⁹ Mindezt meghallván, a tizenegyek azt mondták egymásnak: „Nézd csak, világosan beszél hozzánk. A Mester biztosan Istentől jött. De miért mondja, hogy vissza kell térnie az Atyához?” És Jézus látta, hogy még mindig nem értik őt. Ez a tizenegy ember nem tudott megszabadulni a Messiásra vonatkozó zsidó felfogással kapcsolatban általuk régóta dédelgetett eszméktől. Minél jobban hittek abban, hogy Jézus a Messiás, annál több gondot okoztak azok a mélyen gyökerező képzeletük, amelyek az országnak a földön való dicsőséges anyagi diadalával voltak kapcsolatban.